

bage af den Adgang for Kommunalbestyrelserne og Sundhedskommissionerne til at tage Hensyn til de lokale Forhold, saaledes som det er Meningen med hele vor kommunale Styrelse at aabne Adgang til.

Naar den ærede Justitsminister saa i sin Omtale af de to andre Ting, jeg nævned, og hvorom han har truffet sin Afgørelse — Tillæget til Sundhedsvedtægten vedrørende Bogtrykkerier og Dispensationen fra Byggereglementet ude i Sundbyerne — udtalte for det første Punkts Vedkommende, at denne Sag jo skulde gaa ind under Fabrikloven, saa maa jeg dertil bemærke, at han jo ogsaa selv erkendte det samme, jeg havde fremført, nemlig at Fabrikloven jo ikke var traadt i Kraft. Men dernæst er det jo saaledes, at hele Lovgivningen om Sundhedsvedtægter bestaar endnu, og der var derfor ikke det mindste i Vejen for — hvad der i og for sig ogsaa var forudsat i Ministerens Skrivelse til Kommunalbestyrelsen —, at der her kunde være særlige Forhold, som alene kunde ordnes gennem en Sundhedsvedtægt. Hvad det var, anførte den ærede Minister ikke, men hvad der var karakteristisk: med denne Skrivelse fra Ministeren fulgte 2 Andragender fra Bogtrykkeriere, i hvilke de naturligvis gjorde Ophævelser over adskillige af de Bestemmelser, der vare truffne, og Ministeren vilde derfor have, at Kommunalbestyrelsen, forinden den traf sin Afgørelse, skulde gøre sig bekendt med disse. Jeg gaar ud fra, at den ærede Minister har faaet sendt fra Magistraten, hvad der i øvrigt er fremkommet i denne Sag — saavel som i enhver anden, der gaar til Ministeriets Godkendelse —, og den ærede Minister vil deraf se, at det Udvalg i Borgerrepræsentationen, som har haft med denne Sag at gøre, har haft Udtalelser baade fra Bogtrykkerforeninger og Bogtrykkeriarbejdere og har taget det Hensyn til disse, som det mente foreneligt med de paagældende Forhold. Og at der er taget tilstrækkeligt Hensyn i saa Henseende synes at fremgaa af den Enstemmighed, som var til Stede i det paagældende Udvalg. Jeg sluttede da, at den ærede Minister mente, at det særlige Hensyn, der skulde tages, var, om ikke en saadan Vedtægt kom til at ramme de private Forretninger. Den ærede Minister erklærede nu, at det ikke var Ledetraaden for hans Handlinger. Jeg er meget glad for dette, og jeg vil haabe, at man i Fremtiden vil faa at se, at den ærede Minister handler i Overensstemmelse med disse sine Ord.

Disse Bemærkninger, jeg her har fremsat, gælde jo ogsaa den anden Sag om Dispensation fra Byggereglementet ude i Sundbyerne. Den ærede Minister afkræftede ikke, bekræftede tværtimod, hvad jeg sagde, at det jo ikke var saadan, at Beboerne, der levede der ude, pludselig bleve forstyrrede i deres Levevis. Han nævned, hvem der var Tale om: Aktieselskabet „Højdevejen“, en Fabrikant Meyer fra Kjøbenhavn og et Aktieselskab til Realisation af Kammerraad Baggers Grunde. Og den ærede Minister sagde saa til Støtte for sit Standpunkt i denne Sag, at de havde købt disse Grunde, efter at den tidligere Bygningsvedtægt var vedtagen, som gav en udydet Bebyggelsesret i Forhold til den tidligere, og mente, det maatte være tilstrækkeligt Argument for ham til at give dem Dispensation. Her skal jeg først bemærke, at det kan siges om en hel Del andre, som ligeledes have spekuleret i disse Grunde, at de have købt dem mellem de to Byggereglementers Vedtagelse, og at de altsaa kunne paaberaabe sig akkurat det samme, som de, der her have fremsendt deres Andragende, nemlig at de have troet at kunne bebygge mere. Men jeg maa dog alligevel gøre opmærksom paa, at der ved det Bygningsreglement i 1898, som tillod en større Bebyggelse af Arealet, blev gjort en anden Indskrænkning, nemlig den, at der krævedes Udlægning af et større Gadeareal. Men, som sagt, dette er ikke det afgørende, det afgørende er, om disse vare de eneste, der vare i den Stilling, at de havde købt mellem de to Bygningsreglementers Vedtagelse, eller om der var flere. Der var mange flere, og der er, naar man vil gaa ud og se paa Sagerne der ude, anlagt eller rettere sagt projekteret en hel Mængde Gader, som forudsætte akkurat den samme Bebyggelse, som Andragendet om Dispensation forudsatte, og de ville altsaa med samme Ret kunne kræve Dispensationen, og derved vil denne Bestemmelse om en heldigere Bebyggelse blive vanskelig at gennemføre.

Jeg kom til at nævne disse Ting i Anledning af det Angreb, som det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam) rettede paa Socialdemokratiet i Kjøbenhavn. Det var Anledningen dertil. Det ærede Medlem sagde nemlig, at Socialdemokraterne regere jo i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, de ere det store Flertal, og derfor er det urimeligt, at Sundhedsforholdene ikke ere bedre. De kunne jo forbyde, de kunne lave Sundhedsvedtægter, ansætte Embedsmænd osv. Nu har det ærede Med-